

Neděle Zmrtvýchvstání

Téma: dýchání

Evangelium: Jan 20, 1-9

Jak dlouho dokážete zadržet dech? Možná se vám vybaví herec **Petr Čepek** a scéna z filmu Vesničko má středisková, ve které se potápí pod hladinu rybníka, zatím co mu Libuška Šafránová měří čas. Mé se vybaví naši ministranti. Po cestě do Ostravy, zkoušejí vydržet bez dechu **projetí klimkovickým tunelem**. Vždy jsou ale rádi, že se **s blízcím světlem** na konci tunelu, **mohou zase nadechnout a vrátit se do obvyklého rytmu dýchání**.

Výdech a nádech, který se nestále opakuje, je rytmus přirozený nejen našemu tělu, ale všemu stvoření. Od okamžiku, kdy do něj Bůh vdechl život, **dýchá svět** a s ním celý vesmír **sám**. **V pravidelném poklidném tempu Božího řádu**. Tento rytmus nedokázal rozhodit ani vzdor prvního člověka, ani jeho dějiny plné vzdoru. Až na jednu výjimku. **Rytmus přirozeného řádu byl vychýlen ze své pravidelnosti** na pahorku za Jeruzalémskými hradbami, kde **umírá na kříži Syn živého Boha**. I když byli mnozí přítomní jako hluší a slepí, celé tvorstvo, včetně světa andělů v ten okamžik zatajilo dech. Zcela mimo Boží řád je, aby **Boží majestát byl pohlcen temnotou smrti**.

Jenže podobně jako se děti po chvíli přirozeně vrátí k rytmu dýchání, **nemohl se k němu nevrátit i svět. Život, který je v Bohu nelze zabít**. Po sobotním dnu, dnu velké rozpačitosti a tichého, plytkého, dechu se **Magdaléna** vydává za tmy ke hrobu. Vidí kámen odvalený a její **dech se na chvíli skutečně zastaví**. Bylo to proto, že Ježíšovo tělo se právě před malou chvílí **opět nadechlo** a s jeho prvním výdechem se **mohl šťastně**

rozdýchat celý svět. Tento obnovený rytmus, byl ale už jiný. S každým výdechem se svět zbavoval věčné smrti a s každým nádechem se naplňoval svobodou, kterou do světa rozléval Duch Sv.

A tak **Ježíšův hrob**, ve kterém všichni očekávali zkažený vzduch, paradoxně **vyvětral celý svět**. Dal mu nadechnout se Ježíšova vítězství a rozdýchal ho ke skutečnému životu.

Mě by dnes to řečené docela stačilo. Ale přeci jen se **vrátím k Marii Magdalské**, které to **rozdýchání trvalo** přeci jen trochu déle. Víme, jak Janovo evangelium pokračuje. Zůstává stát u hrobu a pláče. Kdybychom se jí v tu chvíli zeptali na její přání, nesjpíš by chtěla **držet v rukou Ježíšovo tělo**. Jistě by si přála, **aby se vše vrátilo před Velký pátek**. Všemmu se vyhnout, všechno rozptýlit jako ošklivý noční sen. Proč musela ona a učedníci prožít muka Velkého pátku, proč sobotu bez jediného slova útěchy? Brzy ale Marie pochopí, že **láska musí procházet těžkými okamžiky, protože tak se upevňuje její věrnost**. Aby se Marie mohla konečně nově nadechnout, musela obrazně **pustit Ježíšovo mrtvé tělo**, a mít náruč prázdnou pro **nové objekty**, převyšující její očekávání.

Nezapomeňme sami sebe vidět **v postavě této mimořádné ženy**. Vybavme si všechna naše trápení, kterými jsme museli projít a třeba stále procházíme a která odmítáme. Kdyby **nám Bůh dopřál, aby se nám trápení vyhnula**, možná se teď cítíme spokojení, ale **neznali bychom podstatu Boží lásky**, která v nás nechává dozrávat věrnost. Je třeba opouštět naše přání, jak má vypadat Boží láska k nám. Je třeba **pustit mrtvé Ježíšovo tělo bez dechu**, symbolizující naše lidské tužby a otevřít s důvěrou náruč, která může už teď **objímat Ježíše oslaveného**. Ten do nás vdechuje věčný život.

A to vše proto, že jsme s ním, tak jako Marie Magdalská, věrně **procházeli všemi dny** Velikonočních události.